

ဇေယျန (ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

စပါးကျီစောင့်သရဲ

"အောင်မြတ်သာနှင့် စပါးကျီစောင့်သရဲ"

ဘေးပတ်ပတ်လည် လယ်ကွင်းတွေနဲ့ဝန်းရံထားတဲ့ ဇရပ်ကွင်းရွာလေးကတော့ နေရောင်ပျောက်တာနဲ့ လုံးဝကိုငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်။ လယ်ကွင်းပြင်တွေဘက်ကနေ အော်ဟစ်နေတဲ့ ပိုးကောင်ငယ်လေးတွေရဲ့အသံ၊ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခွေးအူသံတွေကလွဲလို့ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် ရွာအပြင် ထန်းတောဘက်ကနေ စွဲစွဲငင်ငင်အူလိုက်တဲ့ ခွေးအူသံတွေနဲ့အတူ မြင်းခွာသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"မင်း ...မင်းခွာသံတွေ ကြားရလား ... အမေ ဓားပြတွေဝင်ပြန်ပြီနဲ့တူ
တယ်"

"ဟဲ့ မိပိန် စကားများမနေနဲ့ မီးအပြန်ငြိမ်းစမ်း"

မိခင်ဖြစ်သူစကားကြောင့် မိမိနိမ နားမှာပန်ထားတဲ့နားကပ်ကိုချွတ်ရင်း
ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်တယ်။

$$^{\circ}\text{C} \quad ^{\circ}\text{C} \quad ^{\circ}\text{C}$$

လက်လုပ်သေနတ်သံသုံးချက်
 ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံနဲ့အတူ

ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့

"စိန်မျက်ခုံးတို့အဖွဲ့ ဒီရွာကို အလှူခံဖို့ရောက်လာပြီနော် ... အသက်အပိုပါ တဲ့သူတွေ ချောင်းကြည့်လို့ရတယ်၊ အပိုမပါသူတွေကတော့ ခေါင်းတောင်မ ပြုစေနဲ့" ဆိုတဲ့အသံက ကပ်လျက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ဓားပြဗိုလ်စိန်မျက်ခုံးဆိုတာက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီးဓားပြတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အပြင် စိတ်မထင်ရင်မထင်သလို လူကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဓားပြတွေဝင်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ကို တံခါးလာမခေါက်ဖို့ ဆုတောင်းနေခဲ့ရတယ်။ အခုညလည်း ဘယ်သူ့အိမ်ဝင်မလဲဆိုတာ ဒေါ်လှရင်တို့သားအမိ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့စောင့်နေရင်း တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ရွာအပြင်ဘက်ကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းထွက်သွားတဲ့ မြင်းခွာသံတွေကြားမှ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချနိုင်ခဲ့တယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ရွာထဲမှာ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတာမြင်တဲ့ မိပိန်က

"ဦးကြီးကျော်သန်း ညက ဘယ်သူ့အိမ်ဝင်သွားတာလဲ"

"ရွာအစွန်က ချစ်တီးကုလားအပွနားအိမ်ကို ဝင်သွားတာတာတဲ့၊ မနေ့က ချစ်တီး စပါးရောင်းလိုက်တာ သိလို့ ဝင်တိုက်တာ ဖြစ်မယ်"

"ဒါဆို အကုန်ပါသွားတာပေါ့"

"ပါသွားတာတင်မကဘူး ... လူကိုပါ ဝါးကြောနဲ့လှီးသတ်သွားတာတဲ့ ... လည်ပင်း လက်ငါးလုံးလောက် ဟပြီး သေနေတာလို့ပြောတယ်"

"အမလေး ... ကြောက်စရာကြီး"

ချစ်တီးအပွနားသေတဲ့သတင်းက နေထန်းတစ်ဖျားမရောက်ခင်မှာပဲ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေအကုန် ပြန့်သွားခဲ့တယ်။ နေ့ခင်းလောက်ရောက်တော့ မြို့ပေါ်က တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်လာပြီး အလောင်းကို သယ်သွားခဲ့ကြတယ်။

အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းတွေဆီကနေ တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပွေတစ်ခုက ရိတ်သိမ်းပြီးစ ကောက်လှိုင်းပုံကို ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် မွေ့ယမ်းပြီး ရေခပ်

နေတဲ့အပျိုမတွေကြားထဲကို တိုးဝင်သွားခဲ့တယ်။

"ဟဲ့ ပလုပ်တုတ် ... ရေအိုးတောင် လွတ်ကျတော့မလို့"

ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ထားတဲ့ ရေအိုးကို ထိန်းရင်း ပြောလိုက်တဲ့ မိမိနဲ့စကား
ကြောင့် အနောက်မှာပါလာတဲ့ အပျိုမတွေက

"ညဉ်းမလည်း ဒါလေးတောင် လန့်နေတယ် ... ငါဆို ချစ်တီးအလောင်းကို
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရတာ ... အမလေး ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးတွေပါထ
တယ်"

"ဟဲ့ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုတောင် သတ်သွားရတာလဲ"

"အပွန်းအကြောင်း နင်တို့လည်းသိသားနဲ့ ... သူ့ကို ဓားပြလာတိုက်မှာစိုး
လို့ အမြဲတမ်း ဘာဘူအင်္ကျီအနွမ်းနဲ့ လုံချည်အစုတ်ပဲဝတ်တာလေ ... မနေ့
ညက ဓားပြတွေတောင်းတာ အကုန်မပေးဘူးထင်ပါရဲ့ လည်ပင်းကို ဝါး
ကြောနဲ့လှီးသွားတာ လည်ပင်းက ပြတ်လုမတတ်ပဲ ကြောက်လန့်နေတဲ့
မျက်လုံးတွေကလည်း အပြင်ကို ပြူးထွက်နေတာ"

စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာရင်း အနီရောင်အဝတ်စတွေ ချည်ထား
တဲ့ လယ်ကွင်းနားကို ရောက်တော့

"အပွန်းပိုင်တဲ့ လယ်တွေ ဘယ်နှစကလောက်ရှိလဲ သိလား"

"ငါ့အဘွားပြောတာကတော့ ဧက၁၀၀လောက်ရှိမယ်တဲ့၊ ဒါတောင် သူ
သိမ်းထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ရွှေတွေမပါသေးဘူး"

"အဲလောက်တောင် ချမ်းသာတာလား ..."

"ဒါတင်မဟုတ်ဘူး ငါကြားတာကတော့ သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မြေအိုး
တွေနဲ့ထည့်ပြီး မြှုပ်ထားသေးတာတဲ့၊ ဓားပြတွေက အဲဒါကိုသိလို့ သူ့ကိုမေး
တာ မပြောဘဲ ခေါင်းမာနေလို့ စစ်မေးရင်းကနေ လက်လွန်သွားတာလို့

ပြောတယ်"

"ဟဲ့ဟဲ့ ကောင်မတွေ စကားပြောတာလည်း ဆင်ခြင်ကြ ... မသိရင် နင်တို့ ကပဲ ဓားပြတိုက်နေတုန်း ဘေးမှာ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ"

အပျိုထိန်း မလှမေ့စကားကြောင့် ရေခပ်လာတဲ့သူတွေအားလုံး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်အိမ်ရှိရာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အပွန်းသေပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ညဘက်တွေဆိုရင် သွေးစွန်း နေတဲ့ ဘာဘူအင်္ကျီအဖြူရောင်ဝတ်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ အပွန်းကို တွေ့တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီသတင်းကို စတင်ခဲ့သူက "ကြက် သူခိုးမြင့်အောင်"

"မင်းတွေ့ခဲ့တာ သေချာရဲ့လားကွာ"

"ဪ ကိုဖိုးခွေးရယ် ကျုပ်က သူခိုးပေမဲ့ မဟုတ်တဲ့စကားတော့ မပြောပါဘူး ... မနေ့ညက အရက်ဖိုးမရှိတာနဲ့ ကိုငြိမ်းခင် မွေးထားတဲ့ကြက်ကို ခိုးမလို့ အပွန်းအိမ်ဘေးက အမှောင်ထုမှာ ပုန်းနေတဲ့အချိန်"

ကြက်သူခိုးမြင့်အောင်က ပြောနေရင်း ကြက်သီးတွေထနေတဲ့ လက်ဖျံနှစ်ခုကို ပွတ်သပ်ရင်း

"လှေကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ခြေသံကိုကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ အမလေးလေး ခေါင်းက ပြတ်လုပြတ်ခင်ဖြစ်နေတဲ့ အပွန်းက စပါးကျီတွေရှိတဲ့ဘက်ကို စောင်းကန်းစောင်းကန်းနဲ့ ထွက်သွားတာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ထိုင်နေရင်း သေးတွေပါ ထွက်တယ်"

"မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကောင် တစ်ခုခုကို စွဲနေတာများလား"

"ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုဖိုးခွေး ... အပွန်းက လူဘဝထဲက ဥစ္စာရှားလေ ... သူ့

ပစ္စည်း ဘယ်သူ့ကိုပေးဖူးလို့လဲ၊ အခုလည်း ရုတ်တရက်သေသွားတော့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကိုစွဲပြီး မကျွတ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"မင်း ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှလျှောက်မပြောနဲ့သိလား ၊ ရွာထဲကလူတွေ ကြောက်ကုန်လိမ့်မယ်"

"မပြောပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်ကြက်သွားခိုးရင်း တွေတာလို့ပြောရင် ကိုငြိမ်း ခင် လောက်လေးစာ မိသွားမှာပေါ့၊ ကိုဖိုးခွေးကို ခင်လို့ပြောပြတာ"

"အေးအေး ... သွားတော့"

ကြက်သူခိုးမြင့်အောင်လည်း ညကမြင်ခဲ့တာကို ရင်ဖွင့်ပြီးပြီမို့ ချက်စူရဲ အရက်ပုန်းဆိုင်မှာ အရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့တယ်။ ချက်အရက်လေး သောက်လိုက် မြေပဲကြော်လေးဝါးလိုက်နဲ့ ဇိမ်ခံနေတုန်း ဘေးတစ်ခုကျော် မှာလာထိုင်တဲ့ ငမူးဖိုးကောင်းက

"အပ္ပနားက မကျွတ်ပဲ ညဘက်တွေ လျှောက်သွားနေတာတဲ့"

"မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ... ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့နော်"

"မယုံရင် ကိုဖိုးခွေးကိုမေးကြည့် ..."

ကိုဖိုးခွေးဆိုတဲ့အသံကြောင့် ထွေရီဝေရီဖြစ်နေတဲ့ မြင့်အောင်က ကမန်းကတန်းထလာပြီး

"ကိုဖိုးခွေးက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ"

"ဟ ကြက်သူခိုးမြင့်အောင်ပါလား ... ညက မင်း ကိုငြိမ်းခင်ရဲကြက်ကို ခိုး မလို့လုပ်ရင်း အပ္ပနားသရဲနဲ့တွေ့တယ်ဆို"

"ဟာ ဒီ မိကျောင်းမသားနဲ့တော့ကွာ ... ငါ့ကိုကျ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့တဲ့... သူကတော့ တစ်ရွာလုံးလိုက်ဖွယ်ထားတာ"

မြင့်အောင်က စိတ်ပျက်တဲ့ဟန်နဲ့ရေရွတ်ရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်

တော့ လောက်လေးခွကို ကိုင်ပြီး လာနေတဲ့ ကိုငြိမ်းခင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ကြက်သူခိုးမြင့်အောင် ဆိုင်ထဲမှာရှိလားဟေ့"

အသံဩဩနဲ့အော်မေးလိုက်တဲ့ ကိုငြိမ်းခင်စကားအဆုံးမှာ ထန်းလက်တွေကာထားတဲ့ အရက်ဆိုင်ရဲ့ဘေးကနေ လှစ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားတဲ့မြင့်အောင်ကို အထဲကလူတွေ မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဓားပြဗိုလ်စိန်မျက်ခုံးတို့အဖွဲ့ကို မိပြီတဲ့ ..."

"ဟုတ်လို့လား ... သေချာမှလည်းပြောဦးနော်"

"ဪ ဘဒ္ဒေးရယ် ... ကျုပ်ဒီနေ့ မြို့ပေါ်လာသွားထုတ်တော့ စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့တာ၊ အပွန်း သေတဲ့ကိစ္စက အတော်ဂယက်ရိုက်သွားပြီး ပုလိပ်မင်းကြီးက ဓားပြတွေကို အမိဖမ်းခိုင်းခဲ့တာတဲ့၊ စိန်မျက်ခုံးတို့အဖွဲ့ကလည်း အပွန်းအိမ်ကရလာတဲ့ ရွှေထည်အချို့ကို မြို့ပေါ်လာတက်ရောင်းတဲ့အချိန် အသင့်စောင့်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေလက်ထဲ တန်းမိတော့တာပဲ"

ကျောင်းဆရာ ကိုရဲမြင့်စကားကြောင့် ရွာလူကြီးတွေအားလုံး သက်ပြင်းချပြီး

"ဓားပြအဖွဲ့ ဖမ်းမိသွားတော့မှ ကျုပ်တို့လည်း စိတ်သက်သာသွားတယ်။ နောက်ဆို ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဟိုဖွက်ရဒီဖွက်ရနဲ့ စိတ်ကိုအေးရတယ်မရှိဘူး"

"ဟောတော် ဆရာလေးရောက်နေပါလား ... ညိုမိ မှာထားတာတွေရောပါလား"

အိမ်ပေါ်ကနေဆင်းလာရင်း ပြောလိုက်တဲ့ သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် ဘ

ဒွေး ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး

"ဟဲ့ ညိုမိ နွားစာစဉ်းပြီးပြီလား"

"အဘကလည်း ဆရာလေးကို မှာထားတဲ့ပစ္စည်း ယူပြီးရင် လုပ်ပါမယ်"

ညိုမိက ကျောင်းဆရာလေးကမ်းပေးတဲ့ အိတ်ကိုယူကာ ဆူအောင့်အောင့် နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

"သမီးမွေးထားတာ အဲလိုပြောနိုင်မှ တော်ကာကျမယ် ဆရာလေးရေ.."

"ဒါပေါ့ ဘဒွေး ... ပြောတာမှန်ပါတယ် ... ဪ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာ အလုပ်လေးတွေရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်"

ကျောင်းဆရာကိုရဲမြင့်လည်း ဘဒွေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။

လရောင်က ဇရပ်ကွင်းတစ်ရွာလုံးအပေါ်ကို ဖြာကျနေတဲ့အတွက် အရာ ဝတ္ထုတွေကို ရှင်းလင်းစွာမြင်တွေ့နေရတဲ့အချိန် ဘဒွေးတို့အိမ်အနောက်မှာ ရှိတဲ့ ကောက်ရိုးပုံအောက်မှာတော့

"ကို ... ညိုမိ ပြန်မှရတော့မယ် ... တော်ကြာ အဘ နီးလာလို့ မတွေ့ရင် နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ"

"ညိုမိကလည်းကွာ တွေတာဖြင့် နာရီဝက်တောင် မရှိသေးဘူး ... ဘဒွေး က အိပ်ပျော်နေတာ နီးဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး"

ကျောင်းဆရာလေးက ညိုမိကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး မရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ရစ်ပတ်နေတဲ့အချိန်

"ကို လယ်ကွင်းစပ်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ဘာကောင်ကြီးလဲ"

ကျောင်းဆရာလေးလည်း ညိုမိပြောတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခုခု ကို ရှာနေတဲ့လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတယ်"

"ကြွက်ရှာနေတဲ့သူတွေဖြစ်မှာပါ ... ဒီအချိန်က စပါးရိတ်ချိန်ဆိုတော့ ကြွက်တွေပေါတယ်လေ"

"မဟုတ်ဘူးနော် ... သူ့ပုံစံကို ညှိမိ မသိကာဘူး ... နောက်ပြီး အဲဒီ လယ်ကွင်းက အပွန်းပိုင်တဲ့ကွင်းကြီး"

အပွန်းဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကျောင်းဆရာလေး ခေါင်းနုပန်းတွေ ကြီးသွား ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူအရှေ့မှာဆိုတော့ ကြောက်စိတ်တွေကို ပယ်သတ်ပြီး

"ညှိမိ ခဏစောင့်နေ ကိုယ် သွားကြည့်လိုက်မယ် ..."

ကျောင်းဆရာလေးလည်း ကောက်ရိုးပုံဘေးမှာ ထောက်ထားတဲ့ ဝါးဆစ် ပိုင်းကို ကိုင်ကာ လယ်ကွင်းထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တယ်။

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက် လှမ်းပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ မြင်ကွင်းက တဖြည်းဖြည်း ရှင်းလာပြီး သွေးကွက်တွေစွန်းပေနေတဲ့ အင်္ကျီအဖြူ နောက်ကျောကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟေ့ မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ ..."

လက်ထဲက ဝါးဆစ်တုတ်ကို ပင့်ကာ အားတင်းပြီး မေးလိုက်တဲ့အချိန် ကျောပေးထားတဲ့သူက တဖြည်းဖြည်း အနောက်လှည့်ကြည့်တဲ့အချိန် မည်း တူးနေတဲ့မျက်နှာက ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ပြတ်လှပြတ်ခင်ဖြစ်နေပြီး လည်ချောင်းသွေးတွေ ပန်းထွက်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်တဲ့အခိုက်

"အောင်မလေး ... သရဲ သရဲ ... ဂစ် ဂစ် ဂစ်"

ဝါးရင်းတုတ်ကိုကိုင်ပြီး တက်နေတဲ့ ကျောင်းဆရာကိုမြင်တော့ ညှိမိ လည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး အိမ်ကိုပြေးပါလေရော။

ညှိမိအော်သံကြောင့် အနီးနားမှာနေတဲ့ရွာသားတွေ အပြေးလာကြည့်ရာ လယ်ကွင်းစပ်မှာ အမြှုပ်တစ်စုံတစ်ရာနဲ့တက်နေတဲ့ ကျောင်းဆရာကို မြင်လိုက်ရ

တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဇရပ်ကွင်းရွာမှာ ချစ်တီးသရဲ လာပြီဟေ့ဆိုရင် ငိုနေတဲ့ကလေးတွေ တောင် အသံမထွက်ရဲတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်တီးသရဲကလည်း ပရိတ်ရွတ်လည်းမကျွတ်၊ အလှူအတန်းလုပ်လည်း မကျွတ်တဲ့အပြင် သူပိုင် တဲ့လယ်တွေ၊ စပါးကျိတွေ အသုံးပြုတဲ့သူတွေကိုလည်း သွေးပျက်အောင် ခြောက်လှန့်ခဲ့တဲ့ထိ ဖြစ်လာတယ်။

ကျောင်းဆရာနဲ့ ညိုမိလည်း ချစ်တီးသရဲကောင်းမှုနဲ့ တစ်ရွာလုံး ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ရာကနေ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာတော့ ဇရပ်ကွင်းရွာကို မျက်နှာစိမ်းလူငါးယောက် ရောက်လာပြီး အပွန်းနားနေခဲ့တဲ့ အိမ်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတာကို ကြက်သူခိုးမြင့်အောင်က သတိထားမိသွားတယ်။

"ဆရာလေး ... ဟိုလူတွေက ဆရာလေး ဧည့်သည်တွေလား"

"ဟင် မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူတို့ပုံကြည့်ရတာ ထူးဆန်းနေလို့ပါ ..."

"စိတ်ထဲထင်နေတာဖြစ်မယ် ... ကဲကဲ မဏ္ဍပ်တွေကူဖျက်ပေးဦး၊ ညကျရင် သေချာပြုစုပေးပါ့မယ်"
